

Zgodnja

DANICA.

Katolišk cerkven list.

Danica izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četert leta 1 gld. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za leto 4 gold., za pol leta 2 gld., za četert leta 1 gl; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXXII.

V Ljubljani 27. roznika 1879.

List 26.

Bratovšina ss. Cirila in Metoda.

(Dalje.)

Čujemo pa tudi milo tožiti, kako žalostna se na Ruskem godi katoličanom. Moskovitovska gospoda ima veči del malo vere, derži se pa moskovitarskega razpora in katoliško Cerkev preganja. V sedemdesetih letih so Moskovitarji milijone pravovernih kristjanov grozovito v svojo razločeno cerkev prisilili, in mnogi, ki niso voljno pristopili, izdihujejo po sibirskih pušavah. Nima naša katoliška Cerkev hujše in mogočnejše sovražnice od ločine moskovitarske zarad svete vere, pa tudi mogočnejše nima prijateljice kakor združeno molitev mnogo tisuč pobožnih duš. Tudi ločeni staroverci jutrove stranke vsaki dan pri službi Božji prosijo, rekoč: Molimo k Gospodu za mir vsemu svetu, za poterjenje njegove svete cerkve in za poedinjenje vsih kristjanov. — Ko se bo pa prava keršanska ljubezen po serčnih molitvah vnela, bo ogrela tudi merzle serca naših nasprotnikov, ter oživila priserčne želje keršanske edinosti. Molimo toraj pridno, pa tudi terdno zaupajmo, da bode skoraj en hlev in en Pastir. — Dalje piše Slomšek:

Ako se brat bratu vsako leto saj enkrat ne oglasi, lahko misli, da mu je umerl, in če prijatelj prijatla večkrat ne obiše, jima gotovo umira stara ljubezen. Da se družbanom pobožne bratovšine tudi taka ne zgodi, Vas zopet (l. 1860) prijazno obišem, predragi bratje in sestre, ter Vas prav lepo pozdravim in se Vam oglasim, naj se ob kratkem pogovorimo, kako se je naši bratni preteklo leto po svetu godilo.

Perva znamenitnina lanskega leta je, da je dobila naša pobožna družba sestro v nemških krajih. Goreči škofje Minsterski, Hildesheimski in Paderbornski so vtemelili molitevno družbo za poedinovanje odkrušenih od katoličanstva, kateri v jutrovih krajih živé. Za patrona te pobožne bratovšine na Nemškem so si izvolili svetega Petra; posebno zaupanje pa tudi postavili v prošnjo Marije Device brez vsega madeža spočete. V šent Petrovo gredo vsi bratje in sestre slovesno k svetemu Obhajilu, kar se jim tudi za praznik Marije prečistega spočetja priporoča. Družbani in družbenice se verh tega zavežejo vsaki dan moliti za poedinjenje ločenih kristjanov.

Ravno ta pobožna družba na Nemškem je pa tudi sklenila, bukvice na svetlo dajati in jih pošiljati med odločene keršenike, jim prav jasno, razvidno kazati,

kako hudo in krivo delajo, da v sveti edinosti s katoličansko cerkvijo ne živijo, temveč se branijo s nami spraviti se. — Za potroške teh bukev vlagajo družbani vsako leto po grošu dobrega denarja v srebru, kar ni veliko.

V tej družbi se lahko vsakega mesca popolnoma odpustki zadobé, ako kdo vsaki dan moli, bodi si doma ali pa v cerkvi, za poedinjenje vseh ločenih kristjanov, za povišanje naše svete Cerkve, zakramenta svete pokore in presvetega Rešnjega Telesa vredno prejme, pa v kaki cerkvi, ktero si lahko sam izvoli, to molitev Gospod Bogu podaruje. Ti odpustki se zamorejo tudi vernim v vicah darovati.

Vsaki fajmošter so poverstni vodnik te bratovšine po svoji duhovnji, ki svojemu škofu popisek bratov in sester naznanjajo, kateri v to bratovšino pristopijo, in tudi njih vložene darila odrajujejo. — Sveti oče papež Pij IX so Nemcem to bratovšino sv. Petra 3. maja 1858 poterdili in z ravno tistimi odpustki obdarovali, kakor šest lét poprej našo bratovšino ss. Cirila in Metoda, kajti obé imate en in ravno tisti namen.

Naj bi stareji sestra mlaji prijazno roko podala, oglasil sem se 13. sušca l. l. Minsterskemu škofu v imeni naše bratovšine ss. Cirila in Metoda. Prav ljubesnjivo so mi na to prečastiti škof Minsterski Juri 28. aprila 1859 odgovorili, rekoč, da jih naša stareji bratovšina priserčno veselí, in da nam hočejo marljivo naznanovati, kako se bo bratovšini sv. Petra po Nemškem godilo. Bukve ali časopise v ta namen pisati tako dolgo odlagajo, da se bo pokazalo, koliko bode število družbanov, in če bode moči se tega pismenskega dela lotiti. *)

Mislím in zaupam, da se bote te dve sestri tovaršice v molitvah in v dobrih delih serčno podpirale, ena drugi serce dajale in potem veliko več sproisile kakor ena sama. In ker je tudi na Dunaji bratovšina Marije Device brez madeža spočete vtemeljena, da pomaga kristjanom izhodnjih krajev; hoče nam prelepa obljava Jezusova biti gotova, ki pravi: Resnično, vam povem, ako se dva s med vas zedinita na zemlji, se jima bo, za ktero reč kolj prosita, zgodila od mojega Očeta, kateri

*) Močno želeli je, naj bi iz Maribora, n. pr. častivci r. Slomšeka, poprašali na Nemškem, kako je s to zadevo? in to naznanovali; tako bi se delavnost močno poživila. Če kdaj, je zdaj čas za to! R. Slomšek so vsako leto v „Danico“ pošiljali obširno poročilo, — od tod toliko življenje takrat. Išimo zgubljenih bratov, dokler jih ne najdemo. Vr.

je v nebesih. Zakaj kjer sta dva ali kjer so trije zbrani v mojem imenu, tam sem jaz sredi med njimi.

(Dalje sledi.)

Žalost Jezusovega presv. Serca. *)

„Naj hujša bolečina je serčna žalost. — Vsaka bolečina se preterpi, le serčna žalost ne.“

(Sir. 25, 17. 18.)

Veliko lepega in ginljivega beremo v sv. pismu o slavnem kralju Davidu. Kako je bil n. pr. ljubeznjiv in čverst mladeneč, ko je še pri svojem očetu ovčice pasel; ni se bal nikakoršne sveri, ne medveda in ne leva: „kadar je prišel lev ali medved in mu je ugrabil jagojče, je berž stekel za njima ter jima ga je istergal iz žrela in (za kasen) ju zadavil in ubil“. Beremo dalje, kako lepo je znal na harpo brenkati, da je odganjal mračne misli kralju Savlu, kako veličastne pesmi je skladal, ktere imenujemo „psalme“; kako ljubeznjiv prijatelj je bil Jonatu in kako prizanesljiv Savlu; kako vnet za službo Božjo itd.

Vendar se mi iz vsega Davidovega življenja še naj bolj ginljivo zdi to-le: Absolon, njegov sin, je bil naj lepši mož v vsem Izraelu. Od podplatov do temena ni bilo madeža na njem. To je bilo (sicer) veselje staremu očetu in zelo ga je ljubil. Pa kaj pomaga lepota, če serce ni za nič! Absolon je imel hudobno serce, dal je umoriti svojega, sicer tudi pregrešnega, lastnega brata Amnona in je s tem očeta silno razžalil. Vendar se je užaljeni oče še dal potolažiti; odpustil mu je, ker je menil, da v resnici obžaluje to grozovito djanje. V znamenje odpuščanja poljubi svojega sina Absolona. Zdaj, bi vendar mislil, da bo Absolon ljubil svojega prizanesljivega očeta, da ga bo spoštoval in vbogal. Pa tega mersločutni Absolon ni storil, marveč šel je in je ljudem prigovarjal, naj se spuntajo zoper Davida, da bi tako lastnemu očetu po sili vzel kraljevi sedež, in če mogoče tudi drago življenje njegovo. O kako je moralo zaboleti serce dobrega očeta, ko je to svedil! Zbral je krog sebe zveste služabnike in kar je bilo zvestih vojščakov, z njimi je zapustil Jeruzalem in šel čez potok Cedron na Oljsko goro. O kako mu je pač kervavelo serce na tej poti, tako, da se joka ni mogel zderžati! In če mož joka, ima to kaj pomeniti! Če otroci jokajo, ni nič posebnega, ker le-ti se jokajo za vsako malenkost, — če se pa tak mož, kakor je bil kralj David, ki je že v mladenških letih leva zadavil, — joka, je tak jok znamenje grozovite žalosti! To so tudi spoznali, kteri so bili z njim, kajti sv. pismo pravi, da so se tudi jokali vsi!

Kar sem zdaj povedal, se je zgodilo pred kakimi 3000 leti. Za dober tisuč lét pozneje je šel po tej poti čez potok Cedron na Oljsko goro drugi kralj — Kralj, kteri ni bil samo mogočen, temuč vsega mogočen, ne le usmiljenega serca kakor David, marveč naj boljšega naj svetejšega serca, ne le kralj enega ljudstva, marveč Kralj vsih narodov, Kralj nebes in zemlje! — Jezus Kristus je šel veliki četertek, že pozno zvečer z enajsterimi, ves žalosten in otožen. Pa še čedalje žalostniše je njegovo serce. Ko pridejo do verta Gezemani, pusti Jezus 8 spremljevalcev zunaj; Petra, Janeza in Jakoba pa vzame seboj na vert. Zdaj se zgodi Njegova

duša; — Njegovo premilo serce prevzema tolika žalost in britkost, da še nobeno človeško serce, ne pred ne potlej, ni bilo tako zelo žalostno. Na tistem hribu, kjer so nekdanj iz Davidovih oči grenke solze kapale, so zdaj tudi z Jezusovega obraza kapale debele kaplje; pa te kaplje niso bile vodene solse, to so bile kaplje Njegovega kervavega potu!

Rekel sem, da moškega solse so znamenje velike žalosti, vendar največi žalosti še ne pomenijo solze — znamenje največe žalosti na svetu je kervavi pot.

In glejte to Serce, ki je bilo med vsemi serci na svetu naj bolj žalostno, prasnjuje danes takorekoč svoj god, in mi smo se zbrali, da bi ga počastili (danes in častili v celi osmini).

Že lani sem vam na današnji dan razlagal žalost Jezusovega presv. Serca, ter sem pokazal kervave kaplje na podobi in sem rekel, da se mi zdijo te kaplje kakor kervave solse, ki so na Jezusovem Sercu zastale! Pa žalost Jezusovega Serca je tako velika, da se ne dá dopovedati, ko bi kdo še tako dolgo govoril. Na podobi Jezusovega Serca, ktero je vidila devica Marjeta Alakok, vidimo še mnogo znamenj, ktere nič drugega ne pomenijo, kakor nezmerno žalost tega najsv. Serca; tu vidimo globoko kervavo rano, vidimo ternjevo krono okrog, in križ zasajen v Serce: vse to so znamenja žalosti in britkosti!

Saj tudi mi tako govorimo; kadar hočemo dopovedati drugim, da nam je serce zelo žalostno, pravimo: naše serce je ranjeno, prebodeno — in kaj pomeni globoka rana Jezusovega Serca drugega, kakor nezmerno žalost Njegovo? Drugi naznanjajo serčne bolečine s tem, da pravijo: kako tesno jim je pri sercu, kako jim žalost serce stiska — glejte Jezusovo Serce je tudi stiskano, zvezano, krona bodečega ternja ga krog in krog oklepa. In sploh ima vsak navado, vse svoje britkosti in bolečine imenovati svoj križ — to pomeni tudi križ na Jezusovem Sercu: ali se vam ne zdi, kakor da je to mera Njegovega terpljenja, mera tako velika, da se nobeno drugo človeško terpljenje ž njo primérjati ne dá!

Da se naša ljubezen do najsv. Jezusovega Serca bolj vname in ogreje, premislimo zdaj le: rano, križ in ternjevo krono na podobi presv. Serca!

Veliko je taciñ krajev, kjer je bilo Jezusovo Serce žalostno. Žalostno je bilo v betlehenskem hlevčku; žalostno na daljnem potovanju v Egipt; žalostno v domačem mestu Nazaretu in velikrat žalostno po mnogih drugih krajih domače judovske dežele, ko je med svoje prišel, pa ga niso hotli sprejeti, ker je kakor dober pastir iskal zgubljenih ovčic, pa se mu niso hotele podati, da bi jih k svoji čedi pripeljal; žalostno je bilo Jezusovo Serce pred sodniki: pred Anam in Kajfom, pred Pilatom in Herodom; žalostno pri stebru, ko je bil bičan, žalostno na križi, kjer je umiral: vendar tako zelo žalostno, bi rekel, ni bilo nikjer, kakor na Oljski gori v vertu Gezemani. In tukaj si Ga hočemo misliti zdajle, ko bomo premišljevali rano, ternjevo krono in križ presv. Serca Jezusovega.

1. Prav dobro in modro je vrvnala Božja previdnost, da je človeškemu očesu zakrila prihodnost s temnim zagrinjalom. Kajti ko bi marsikteri človek že za več lét naprej vedel, kolika nesreča ga bode zadela, kaka huda in dolga bolezen ga čaka, ali kdaj in kako grozovite smerti bo umerl itd., bi ga gotovo tužna misel na tako nesrečo nikdar ne popustila, noč in dan bi ga spremljala, vsako veselje bi mu ogrenila. Tisto uro, tisti trenutek, ko bi človek v daljavi zagledal svojo nesrečo, bi že začel v svojem sercu čutiti tiste bolečine, ki imajo njegovo telo še le pozneje terpinčiti; znabiti bi še ne pričakal terpljenja, ki ga v prihodnosti vidi, temuč sa-

*) Ta spis je v zvezi z onim „Kervave solze Jezusovega Serca“, ki je bil nedavno v „Dan.“, in se nam ravno za ta čas priméren zdi, da bi prelepi praznik Jezusovega Serca ne izgubil preneglo iz spomina in serca pobožnih čestilcev.

mega strahú in skerbí bi umerl pred, preden pride to, česar se je bal.

Večkrat že se je zgodilo, da so se naenkrat lase pobelili človeku, ki je nagloma zvedel, da bo moral umreti ali pa kaj drugega grozovitega prestati; tako ga je strah prevzél. Tudi se pripoveduje, da so k smerti obsojeni že pred umerli, samega strahú, preden je prišla odločena ura.

Kako britko je moralo biti tudi milemu Jezusu pri sercu veliki čertek na Oljski gori. Prav jasno in živo mu je bilo pred očmi vse strašno terpljenje, ki ga je imel prestati še tisto noč in potlej v petek dopoldne in popoldne. In reči smemo, da tisto terpljenje, ki ga je Jezus prestal veliki čertek v svojem sercu, je bilo enako terpljenju, ki ga je drugi dan na raznih udih svojega telesa zares preterpel. Res, da so ga pozneje stiskale vervi, s katerimi je bil zvezan in od sodnika do sodnika peljan, — pa še britkejše, kakor njegove roke, so že v čertek stiskale njegovo Serce; grozovito so ranili in razmesarili udarci Njegovo telo, ko je bil na Pilatovem dvoru bičan; toda ne manj britko jih je čutilo že naprej v čertek Njegovo Serce; težak, pretežak je bil za Njegove presv. rame veliki petek veliki križ, ali grozna je bila tudi serčna teža, ki Ga je na Oljski gori na tla vergla; grozovitih bolečin je bila kri, ki mu je v petek iz vseh rán tekla, ali znamenje ne manjših bolečin je bila tista kri, ki Mu je v čertek, ne iz rán, ampak tako rekoč naravnost iz Serca skoz mesó in kožo v podobi kervavega potu pritekla in na tla kapala.

O zares: „Naj večja bolečina je serčna žalost!“

Pa nikar ne mislite, da preveč govorim. Tako me uči sv. pismo in tako govorijo cerkveni učeniki. Cerkveni učeniki sploh učijo, da je Jezus smertne težave že na Oljski gori v čertek zvečer prestal, ne še le v petek na križi. In to tudi Jezus sam poterjuje, ko potoži trem izvoljenim: „Moja duša je žalostna do smerti“; kaj se to pravi drugač, kakor: „Moje serce terpi smertne težave“!

In kako britke so bile te smertne britkosti, nam je sv. evangelij vsaj po nekoliko popisal. Tu beremo, da je Jezusovo Serce začelo biti žalostno in se je zgrozilo. In serčne bolečine so postale tako velike, tako silne, da je omagal, da je padel na tla, na svoj obraz! Pa tudi takó (na tleh) ni mogel dolgo ostati zaradi presilne britkosti, temuč godilo se Mu je tako, kakor sicer umirajočemu človeku. Kadar namreč smert pride h kakemu bolniku, in se začne s svojo merzlo roko poprijemati njegovega serca: takrat se loti tega serca neka nepopisljiva stiska, katero mi zdravi poznamo le po imenu, „smertne težave“ ji pravimo. Te težave se berejo umirajočemu že na očesu: — oh tako čudno, tako milo proseč se ozira na pričujoče, da mora še tako terdo in neobčutljivo serce biti ginjeno pri takem pogledu. Glejte, tako tudi mili Jezus zopet vstane v svojih smertnih težavah, in gre poiskati svoje tri ljubljence — pa (oh!) najde jih spijoče — pri njih ni tolažbe, — zopet gre nazaj — spet omahne na tla — in tako trikrat! — Težave so čedalje večje in večje, slednjič tako velike, da se začne potiti. Pa Njegov pot ni, kakor drugih smertno žalostnih ljudi, — Njegov pot je kervav! In kakor bi ne moglo Njegovo Serce tolikih bolečin prenašati, začne prositi trikrat: „Moj Oče! ako je mogoče, naj gre ta kelih od mene!“ In nebeški Oče vidi, da je žalost do verba priklopela, zato pošlje angelja, da potolaži Jezusovo Serce.

Táko je bilo terpljenje, ki ga je Jezus še le samo na Sercu terpel in celó bolečine, ki jih je prestal v petek na svojem životu, se nam ne popisujejo tako grozovito. Na to se vselej spominjajte, kadar vidite rano na po-

dobi Jezusovega Serca. Ta rana nam ob kratkem vse pové; tako rekoč s eno samo čerto je zapisano vse terpljenje Gospodovo. Res, da je bilo presv. Serce še le po smerti s vojaško sulico prebodeno, ali v resnici je bilo vse prebodeno, vse ranjeno, — vsaka žilica smertno razbolena, še preden je začel terpeti. O ta rana nam glasno kliče: „Serčna bolečina, naj bujša bolečina!“

(Konec sledí.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (*Razstava.*) Letošnja razstava bratovščine presv. Rešnjega Telesa, ki se je zavoljo raznih saderčkov zakasnila, bode od 6. do 13. mal. serpana (julija) v znanih prostorih uršulinskega samostana ljubljanskega. Odperta bo razstava bratovskim udom in dobrotnikom vsaki dan od 9—12 dopoldne in od 3—6 popoldne. Precej po dokončani razstavi se bodo izdelki razpošiljali, kar se naznanja s pristavkom, da bratovščina ne more več sprejemati novih prošenj.

Vodstvo bratovščine sv. R. Telesa.

Volitve. I. Skupina Ljubljana-Litija-Ribnica je v vsih 3 krajih enoglasno volila g. Kluna — z vsimi 236 glasovi.

II. Postojna-Logatec enoglasno g. Obreza.

III. Novomesto-Kerško-Črnomelj enoglasno g. Pfeiferja.

IV. Kranj-Kamnik-Radolica grofa Hohenwarta z vsimi zunaj 2 glasov.

V. Kočevje-Trebnje-Radeče gr. Barbo-ta s 97 glasovi zoper 38, ki so jih Kočevjarji dali dr. Jul. Wurzbach-u.

Ko so kmetiške občine tako moško volile, je upati značajnosti tudi zastran volitev po mestih, ki bo 30. t. m. Možje, ki jih središni odbor priporoča, so pa ti-le:

Dr. Jožef Poklukar,

za mesta in terge gorenjske in notranjske, na vse strani pravi poštenjak.

Grof Margheri

za Dolenjsko, ki ga „Novice“ gorko priporočajo.

Vitez Schneid-Treuenfeld

za Ljubljano. Le-tá je tajnik v cesarjevi kanceliji na Dunaju, posestnik Zapriške grajščine pri Kamniku in ondodni častni meščan, poseben prijatelj naše dežele, ki ga vse hvali kakor verlega katoličana in poštenjaka.

Iz Poreča. (Konec.) Deus tamen avertat, quod quemadmodum Synagoga post minas hasce gravissimas omnem auctoritatem amisit; ita aliquid simile novae legis Sacerdotibus accidat. Solum mihi liceat, ultimo loco Sanctorum Patrum doctrinam exponendo, eorumque gemitus describendo, timorem vobis salutarem incutere. In eorum scriptis invenio, quod summo quidem obsequio Sacerdotalem dignitatem prosequerentur, sed simul Sacerdotum inscitiae et ignaviae maximam peccatorum partem, quae patrabatur a populo, adscribebant. Ita in eorum homiliis, ita in Synodis Provincialibus, ita in Oecumenicis, malum hoc maximum deplorabant, ut certum est compertumque. Putandumne hac nostra aetate aliter se rem habere, et quod gravitas morum, errorumque colluvies atque culparum, ex alio fonte, quam e Ministrorum ignorance et incuria proficiatur? Qui ita sentiret, et nimis esset injuriosus antiquis, et recentibus nimis assentator. Res plane certa et evidens est, Pastores muneri suo non satisfacere, si in praedictis deficient, quamvis in seipsis,

ut olim Pontifex Heli, nihil vituperabile praeserferrent. Apostolus quippe vult Ecclesiae administrum, nedum sobrium esse, castum, modestum, irreprehensibilem, sed etiam doctorem, qui nempe „potens sit exhortari in doctrina sana, et eos qui contradicunt, arguere.“ (Tit. 1.) Satis itaque non est quod animarum curator amplectatur eum, inquit Apostolus, qui secundum doctrinam est fidelem sermonem, videlicet, quod nullum in seipso, vel contra catholicum dogma, vel contra moralem doctrinam admittat errorem; sed insuper debet alios exhortari in doctrina sana, et in viam salutis dirigere, ac propterea eos, qui contradicunt, arguere, id est, ovile suum a lupis tutari refellendo falsas, erroneasque doctrinas.

Quocirca unum ex praecipuis, efficacioribusque remediis, quibus occurratur ingentibus malis, quae Dei Ecclesiam affligunt, procul dubio est dare operam studiis statui nostro respondentibus. Fides nostra non infidelium aggressionem, sed ministrorum suorum ignorantiam metuit. Perduellium insultus solum id praestitere, ut fides nostra novos, illustrioresque reportaret triumphos. Contra vero, quod ei maximum intulit detrimentum et dedecus, Pastorum ignorantia fuit. Huic praecipue tribuenda videtur tot florentissimarum Provinciarum jactura: huic tot christianorum, qui in medio Ecclesiae degunt, pravitas morum, et corruptio doctrinae. Lutheri, Calvini, aliorumque Heterodoxorum debacchatio luculentior reddidit doctrinae catholicae veritatem. Nos, nos ipsi necessarii luminis destitutione foedare possumus venustissimam Ecclesiae faciem, eamque ad filiorum suorum errata amare deflenda compellere.

Qua de re, dilectissimi, perpendamus status nostri hujus sublimitatem, nosque ipsos perscrutemur, quomodo huic tam excelsae vocationi responderimus. O Domine Jesu! quis sum ego, ut me ad talem altitudinem elevarer? Ego pulvis et cinis, ego vermis, cujus conceptio culpa, nasci poena, necesse mori; et tu minuisti me paulo minus ab Angelis! Minuisti dicam, an exaltasti? exaltasti me Domine, super omnes Angelos exaltasti: illi siquidem administratorii sunt spiritus in ministerium missi propter electos; me autem non servum vocasti, sed amicum, quoniam ea quae Patris tui sunt omnia mihi nota fecisti: illi supplicationes et vota hominum ad te deferunt intercedentes postulatis exauditionem, reportantes dona tua: me voluisti, Domine, esse custodem et dispensatorem thesaurorum coelestium; meo arbitrio gratiae elargitionem reliquisti: illi tibi assistant cum tremore et pavore, facies velantes suas; ego te aspicio quotidie sub panis specie velatum, ego carnem tuam, dulcissimam Jesu, manibus tracto, ore teneo, ego te mihi quotidie per sanctam Communionem intime conjungo. Pro tanta sublimitate, quantam mihi ipsi debeo reverentiam! Si sacra vocantur hagiographa, quoniam inspirante Deo, fuerunt conscripta: si sacra dicuntur templa, quia loco orationis dedicata fuerunt; quoniam nomine me ipsum vocabo, cui verbi tui, cui mysteriorum tuorum, cui gratiarum commisisti dispensationem?

Sacer igitur sum, sanctus sum! Deduc, anima mea, deduc quasi torrentem lacrymas per diem et noctem, non des requiem tibi, neque taceat pupilla oculi tui! Argentum tuum versum est in scoriam, vinum tuum mixtum est aqua: qui sanctus esse debueram, a via justitiae deflexi: qui puritatem deligere debueram, impuritate contabui. Me constitueras, Domine, ducem coeorum, lumen eorum qui in tenebris sunt, eruditorem insipientium, magistrum infantium, habentem formam scientiae et veritatis in lege. Sed eheu, me miserum! qui alios docebam, me ipsum non docui; qui alios emendare conabar, me ipsum non emendavi; qui gloriabar in lege, per praevaricationem legis Deum inhonoravi. (Rom. 2.) — Sed est et aliud malum grande quod in amaritudine cordis

mei gemam, et eo magis gemam, quod irreparabilis est jactura quam feci. Ars est artium regimen animarum: onus est ipsis angelicis humeris formidandum. Ad hanc artem rite addiscendam quanta assiduitate non debuissim studiis incumbere? Quanta diligentia sacrae Scripturae paginas pervolvere, Patrum libros scrutari, sacrae disciplinae magistros consulere, vitas Sanctorum perlegere? Sed dies et hebdomadas vacuas reddidi mihi, cum laboris impatiens didici circuire domos otiosus, et non solum otiosus, sed et verbosus, sed et curiosus, exuens decorem status mei, vanis me implicans nugis. Sed et menses et annos inutiles feci mihi, quando incepti ludibus me exercere, statuta invisere conventicula: horas integras officiis meis detrahere, ut illas in ineptis absumerem rebus. Tu mihi Domine talenta tua dederas, tu mihi dona animae et corporis et media mihi scientiam necessariam acquirendi concesseras: tu dixeras mihi: negotiare dum venio. Et ego servus nequam, talenta abscondi Domini mei, nec abscondi solum, sed et dissipavi. Quid dicam tibi, Domine quid respondebo, quando incipies ponere rationem cum servis tuis? Patientiam habe in me, et omnia reddam tibi: noli projicere me a facie tua, quoniam iniquitates meas ego cognosco, et peccatum meum contra me est semper.

Peccavi Domine, miserere mei: peccavi Domine, miserere mei.“

Sv. Očetu so poslali naslednje pismo verne vdanosti:

Beatissime Pater!

„Sacro spiritualium exercitiorum recessui attendentes, ut gratiam quae data fuit nobis per impositionem manuum presbiterii resuscitarem, nullo modo nos ab invicem separare atque ad oves nostras redire poterimus, quin prius, ceu filii amantissimi Patris, omnium nostrum corda in unum quodammodo jungamus, atque ad pedes Sanctitatis Tuae provoluti uno ore confiteamur, nos, Tibi, obsequentissimo animo esse et fore devinctos.

„Inter gravissimas, quibus undique vexaris angustias et animae amaritudines, inter contemptus et injurias, quibus a nonnullis ingratis Catholicae Ecclesiae filiis premeris, virtutem Tuam, Beatissime Pater, suspicientes, si non facie ad faciem Te alloqui valemus, sinceros et intimos ardentis charitatis atque omnimodae subjectionis sensus, litteris saltem depromere gestimus.

„O Dignissime Petri Successor! Tu es magister ille, a quo si quis discesserit, illico turgidis haereseos fluctibus subvertitur! In Te veneramur Petrum, a Salvatore dilectum et cui claves regni coelorum concreditas sunt! Tuis itaque decretis ceu ipsius Christi oraculis religiose adhaerentes non solum quae fidem moresque attingunt, sed ea insuper omnia quae ecclesiasticae oeconomiae dispensationem respiciunt, nos, tota anima demissione complectimur et veneramur; neque difficultates, contradictiones umquam poterunt cor nostrum a Te, inerranti veritatis Magistro divellere, sed, adjuvante Domino, fortes in sanctis, quae nunc iterum elicuimus, propositis, perseverabimus, ac tandem impavidi, oves curiae nostrae concreditas a venenatis fallacium doctrinarum pascuis sedulo custodiemus.

„Tu, autem, Sanctissimae Pater, haec vota nostra (quibus quasi devotionis argumentum obulum nostrum adjungimus) benigne suscipere et Apostolica benedictione fulcire digneris.

Parentii septimo Idus Maji 1879.“

Tandem feria VI Sacra Synaxi per manus Episcopi refecti, ac persolutis gratiarum actionibus, ad sua singuli redierunt; spiritu omnes, ut fidendum est, renovati, roborati, perfecti; desiderio desiderantes ut sequentibus annis haec ipsis obveniat gratia et felicitas, ad Sacrum

hunc Recessum denuo conveniendi, tot bona et tam insignia iterum atque iterum deprompturi.

Et Virge Dei Genitrix, sub Cujus auspiciis in pulcherrimo suo mense ad Thronum gratiae confugimus, ipsa nos benedicat, atque perseverantiae donum, precibus numquam irritis, a Filio suo nobis impetret. Amen.

Iz Sarajeva, 15. rožnika. (*Sveto R. Telo; škof na birmi; protestantizem.*) Kar smo težko pričakovali, pričakali smo srečno in veselo: veliki praznik Sv. Telesa. Vse je bilo že poprej radovedno, kako se bode slovesno obhajal; in res priprave so bile velikanske. Prejšni dan napravljali so se oltarji, in sicer trije na levem bregu Miljačke (reke tekoče skozi Sarajevo) in jeden na desnem. Procesija pričela se je na osebno željo prevzvišenega fml. Jovanovića zaradi strašne vročine že pred sedmemi. V ta namen so se zbrali vsi vojniški poveljniki, njim na čelu Jovanović v vsi paradi, okinčan z vsemi svojimi redi. Njemu pridružila se je deželna vlada, in sodnije, na čelu njim dvorska svetovalca gg. Badovinac in Rotky; med prvim in zadnjim zapazil sem tudi pravoslavnega (nezedinjenega) arhimandrita, vnetega narodnjaka, g. Savo Kosanovića, in druge pravoslavne svečnike, prvega v polni paradi, okinčanega z vsemi redi. Za njimi gnetla se je velikanska množica ljudi. Pervi oltar je bil napravljen blizu cerkvice; okoli oltarja in po vsi ulici je stala straža vsakošnih vojakov in žandarjev, in to zaradi turškega kljubovanja in tudi radi večje slovesnosti. Nebo so nosili podčastniki. Spredaj je šla godba in za njo kompanija častne straže. Ravno tako marširala je kompanija častne straže za procesijo. Pred kasarno na Filipovičevem tergu je stalo zopet pol polka vojakov, ter straljalo pri vsacem blagoslovu. Serce mi je veselja poskakovalo, ko sem čul prvi evangelij peti na ves glas, in to v hervatsko-serbskem jeziku. Kakor navadno v cerkvi, odgovarjalo je tudi tukaj ljudstvo pevajoč na ves glas. Pri blagoslovu so topovi zažermeli na gradu, da se je vse treslo. Procesija krenila je potem po glavni Franjo-Josipovi ulici. Pred procesijo zopet so stopale straže ter skerbele povsod za red, in zapovedovale, da naj se zatvarajo (zapirajo) štacune čifutov (judov) in turčinov, kar se je tudi zgodilo. Po ulicah je bilo le malokterega turčina viditi, ker zapovedano je bilo tudi, da se mora vsakdo odkriti, kadar procesija mimo pride. Le nekteri ošabni turci in judje derznili so se iz bližine gledati, ali berž ko so koga zapazili pokritega, ležal je tudi njegov „fes“ na zemlji. Tako veršila se je procesija zaželena na ljubav vseh kristjanov v naj večjem redu. Vsako keršansko serce pak se je gotovo radovalo, kajti ni je žive duše v Bosni, ki bi pomnila take svečanosti Božje. Pretekla so stoletja v robstvu (sužnjosti) turškem, o katerih si ubogi katolik praznika sv. Telesa niti misliti ni smel; sedaj pak se je zvižal divji trinog kakor červ in spreminjal barve od same jeze nad osvobodnim „kavrom“, trinog, ki je le leto, kar je zapovedoval. Po dokončani procesiji bil je „Te Deum laudamus“ in naposled zaigrala je godba carsko himno.

Naš Sarajevski škof je še vedno zunaj na birmi, ter ni še določeno, kedaj se verne; zato je tudi marsikom žal bilo, da ni njega na čelu procesije videl; namdomestoval ga je vojni župnik.

Poleg vsega dobrega in poleg vsega slabega, kar imamo v naj novejšem času, pridružil se je tudi protestantizem. Res prav nepotrebna stvar za Bosno. Privleklo se je nekoliko Prusov, ki svojo brezumno politiko in svojo pokvarjeno „bibel“ ljudem vsiljujejo. Mislim pak, da je njih misija prazna, ker kdo bode neki poslušal Prusaka, kterega komaj Avstrijanec umeva, ako nemški govori. Skušajo, se vé da, na vso moč in delajo se ve-

likani in velikodušni s svojimi knjigami, ali njih pastor, ki že 14 lét tukaj biva, pridobil je za luteransko kraljestvo jedno samo že poprej revno dušo. Prešli so časi za protestantizem, to jasno dokazuje popolnem razrušeni njih tempelj ne daleko od Kreševa. Z Bogom!
A-č.

Razgled po svetu.

Jezuitovski misijoni v Indiji. Goa ima 4-5000 katoličanov, apostoljsko namestništvo Madurejsko 152.000; Madras 47.000; Kalkuta 14.300; Bombay 21.800; južno Bengalsko 7805; Patna 9500; Visigapatam 12.389; Hiderabad 8500; Koimbatour 25.000; Mysour 25.500. Tedaj skupaj veliko čez 320 tisuč katoličanov. Angleži se posebno pehajo svoje podložne pogane poluteraniti, in ne brez vpeha, kakor pišejo. V Tinnevely-u delate dve protestantski družbi in pridobili ste s svojimi 500 pastori boje že 90 tisuč poganov. Katoličani pa imajo le samo 9 evropskih misijonarjev, 7 domačih mašnikov, 12 katehistov in 26 šolskih učiteljev. Znano pa je, da pravi blagor in sad misijonov je vselej bil le pri katoliških misijonarjih in tako se bo gotovo skazalo tudi v Indiji; to se vidi v severni Ameriki, kjer v resnici le katoliški misijoni vspešujejo, akoravno v politiki in očitnem življenji protestantstvo in sploh krivoverstvo gospoduje.

O smerti mladega Napoleona pravi „Unità“, da njegova smert je bila podobna smerti mladolaškega generala Nina Bixio-ta, ki je bil ubit l. 1873 v holanški odpravi proti Ačinesom... Princ Napoleon se je šel vojskovat na nos „Dobrega upanja“, kakor je pisal Rouere-u, iz hvaležnosti za gostoljubnost, ki jo je vžival skoz 8 lét na Angleškem, in potem ko je svojo odgojo doveršil v vojaškem vstavu v Voolviču. Imel je morebiti naj boljši namene, nosil je pa seboj ravno tisti izvorni greh, kakor sin Napoleona I, ki ga je bil oče razglasil za „Rimskega kralja“, in je potem umerl kakor „vojvod v Reichstadtu“. Res je, da Napoleon III ni bil dal tacega naslova svojemu sinu, toda rojen je bil v osodovitem letu 1856, takrat ko je Napoleon III (malo pozneje na kongresu) v Parizu (8. m. trav.) po svojem prvem ministru gr. Valevskem spodbujal grofa Kavurja, da naj prične vojsko zoper papeža.

De Maistre je ob času, ko je bil prvi Napoleon na verhuncu svoje sreče, pisal pomenljive besede, kako da nikoli noben vladar ni položil roke na kterega koli papeža, da bi se bil mogel z dolgo in srečno vladno hvalliti: „*Jamais aucun Souverain n'a mis la main sur un Pape quelconque, et a pu se vanter ensuite d'un règne long et heureux.*“ Na te besede je bila „Unità“ opomnila Napoleona III, ko je bil na verhuncu slave ne le na Francoskem, temveč skor po vsem svetu. Dvakrat po versti tedaj so se spolnile De Maistrove besede: ko je bil padel Napoleon I in umerl njegov edini sin, in ko je padel Napoleon III in ga je preživel le 6 lét in 5 mesecev njegov edini sin. Materi nekdanjega „Rimskega kralja“, Mariji Luizi, je bilo dano še tolažilo, da je vidila svojega sina umirajočega; to tolažilo ni bilo dano nesrečni Evgeniji cesarici. Slavna gospá je previdila te oblake nesreč že od začetka, in je nespremišljenega soproga Napoleona III večkrat svarila, naj odjenja od tega počenjanja, kajti Rim je bil vselej nesreča za napadnike; pa njeni modri opomini so šli po vodi, in pravica Božja je v trenutku na tla trešila francosko cesarstvo, in poklicala je pred sodbo cesarja potem, ko je bil tri leta v preguanstvu; in zopet tri leta

pozneje pa zgine njegov sin — tudi na tujem. Res je, da sin ni počenjal pregréh in krivic svojega očeta, toda pregrehe kraljev in cesarjev zoper sv. Cerkev, kakor pripominja Jožef De Maistre, se kaznujejo tudi v njihovih mlajših; v sinu se je spolnilo: „*Delicta majorum immeritus lues.*“

Lord Sidney in duhoven Godard sta imela od kraljice Viktorije nalogo, naznaniti cesarici žalostno sporočilo. To se je zgodilo 20. rožnika. Poprej so Evgenij priderževali časnike, ki so naznanovali princevo smert. V nekem pismu pa je brala besede o „žalostni novici“. Berž popraša o tem vojvoda Bassanskega, kateri pa ni naravnost odgovoril. Nato je čutila, da to tiče njenega sina in je rekla, da hoče popotovati na obrežje „Dobrega upanja“. Ko pa je nesrečna mati nesrečo bolj za gotovo zvedila, je sklicala: „Moj sin! moj ubogi sin!“ Gospa Breton jo pelje v domačo kapelo. Cesarica celi dan ni nič jedla in je kakor smešana. Novine od 21. rožnika pravijo, da njen stan je še zmeraj hudo nevaren. Sicer dobiva cesarica od vsih strani na zemlji sožalne daljnopise; pisali so ji tudi sv. Oče Leon XIII tolaživne besede: pa kaj pomaga, ko je v takem stanu, da jih še brati ne more! Kadar jih pa bode mogla prebirati, bodo gotovo Leonove besede edine, ki so zmožne njeno porterto serce poživiti in potolažiti.

Še ena okolišina je, ki ima veliko tolažilo v sebi za neutolažljivo mater. Eden telegramov francoskih pravi, da princevo truplo je bilo najdeno popolnoma vsega oropano; le na vratu je imel križec, škapulir in svetinjo Marije Device. Mladi princ tedaj je bil saupljivo vreden botranec velikega Pija IX z vero v Jezusa Križanega, z ljubeznijo in češenjem do Matere Božje v sercu. — To vero je pokazal tudi 9. pros. 1873, ko so ga bili šli iskat v šolo v Vulvič-u, naj bi še poslednjič objel svojega umirajočega očeta; toda mertev je bil že oče, ko je sin prišel... Cesarski sirotek se verže na kolena zraven umerlega očeta, povzdigne kviško oči, in reče vdan in glasno: „Oče naš, kateri si v nebesih, zgodi se Tvoja volja!“ In potem ko se je ponižno podvergel v voljo Očeta vsega človeštva, je objokoval svojega zgubljenega zemeljskega očeta. Upati se smé, da mladeneč s takimi občutki ni umerl v smertnem grehu. Bog se usmili njegove duše!

Drobne novice. Turška gnjila država se pričinja drobiti tudi v Aziji in Afriki. Arabi, katerih je gotovo večina med turškimi podložniki po jutrovih in južnih krajih, namerjajo odcepiti se od Turčije, ker pravijo, da spačeni turški narod ni vreden, da nad njimi vlada. Egipčevskemu namestnemu kralju (kadivu) so na herbtu Anglija, Francija in Nemčija, in prejani zahtevate, naj se namestnik vladi odpové. Če tudi mu bo mohamedanski naslednik izvoljen, je vendar gotovo, da vpljiv Anglije in Francije v unih krajih bode vedno večji, in kaj utegne konec biti, ni dvomljivo, ako Božja previdnost vse reči drugač ne oberne. Da tudi v Evropi turška reč ni še končno poravnana, to kažejo vse nove pokrajine in njih stanje, pa tudi vedni razpori na dvoru samem v Carigradu.

Evropejske vlade se mešajo tudi v ameriškansko Čile-Perú-Paraguajsko vojsko. Ravno naznanjajo, da tri francoske barke so odplule branit francoske koristi na Čile-Peruanskem.

Med tem se je neprevidoma zaslišalo, da je v Zulovski deželi ubit Ljudovik Napoleon, sin Napoleona III. Po padcu očeta izrejevan na Angleškem, se je podal tudi z angleško vojno med Kafre, da bi se v vojnih rečeh djansko izuril. Spremljan od nekterih angleških častnikov, je zapustil polje generala Wode-a, pa krenil z nekterimi tovarši na ogled na Zulovsko. Na neki

sétvi blizo reke Fotosi je stopil s konja. Zulovci neprevidoma priskočijo in ubili so njega in dva vojaka. Njih trupla so potlej našli. Vidili so, da princ je bil s 17 suličnimi ranami vsmertem. Napoleon Evgenij Ljudovik Janes Jožef je bil rojen v Parizu 16. sušca 1856, tedaj je umerl v naj lepši mladosti sin Napoleona III in tudi upanje napoleonske stranke. Enako je tudi svoje dni Napoleon Frančišk Jožef Dragotin, sin in vse upanje Napoleona I, rojen 20. sušca 1811, že 22. m. serp. 1832 v Schönbrunu pri Dunaju za sušico umerl. Napoleonska politika se je stavila na plén in na pobijanje ubozega človeštva v vojakah, pa na terpinčenje papežev in tlačenje sv. Cerkve; zato ni čudo, da napoleonski načelniki v svojih družinah nimajo blagoslova, in ker le po tujem hrepené, tudi na tujem umirajo.

Pred več kot pol stoletjem je preslavni Görres umirajočemu prvemu Napoleonu naslednje besede prilastoval, ali kakor pravijo, na jezik položil: „Revolucijo sem premagal in potem jo pogoltnil in v sé vzel, v nji sem snoval in v njeni moči deloval. In zdaj ko moram odstopiti, jo celo vam dám nazaj ter jo zopet iz sebe v vas veržem. In vi bodete dalje delali... zakaj moj duh je nad vami...“ To je nekako prerokovanje, ki se je spolnovalo, ne le sploh kakor je Görres mislil, ampak tudi posebej v napoleonovcih. Napoleon I je umerl, ali njegov prekucevalski duh je ostal, in čez petdeset lét je, odkar se ni jenjalo zoper Boga, zoper kralje in zoper narode grožiti po šegi prvega Napoleona. Tlačenje in preganjanje cerkve Božje, pahanje postavnih vladarjev z njih prestolov, žuljenje narodov do zadnje kaplje kervi, — ali niso to prekucevalne ideje Napoleona I (in II)! *) Da je tudi Bizmark učenec napoleona III, je sploh priznana reč. In kdo vé, kaj bi bilo iz mladega Napoleona, ako bi ga kaferska dežela ne bila končala? Morebiti mu je ravno njegov keratni boter veliki Pij IX sprosil, da je zapustil zemljo, predenj se je v kaj hujšega zapletel ter je tako njemu in svetu veliko hujšega odvernjenega.

Pokojnik je boje pred svojim odhodom v južno Afriko spisal (?) poslednjo voljo in si naslednika zaznamnjaj Viktorja Napoleona, vnuka Viktor-Emanvela in sina znanega „rudečega princa“ in fanatiškega sovražnika sv. Cerkve. Dvomljivo je, če bode mladeneč v tacih nevgodnih okolišinah imel izdatno stranko, še bolj dvomljivo pa, da bi imel blagoslov Božji, sin tako ostudnega očeta, kakor je rudeči „Plon-plon“.

Cvet in sad zveste molitve.

Zahvale.

Št. 1. Moj brat Jakob pri D. M. v Polji je bil tako hudo zbolel, da si, zunaj z rokami še nekaj malo, ni mogel prav nič pomagati in so vsi mislili, da ne bo nič z njim, ker mu nobeno zdravilo ni pomagalo; priporočila pa sem ga po „Danici“ N. lj. G. in obljubila zahvalo razglasiti, če se mu zboljša, in res se mu je začelo kmali boljšati, začel z bergljami hoditi, zdaj pa je tudi berglje že opustil in začel delati. Bodi toraj vselej češena N. lj. G. presv. Serca!

V Ljubljani, 22. rožn. 1879. Ana Gregorec.

Št. 2. Mesca maja je moja sestro napadla silno huda in nevarna bolezen; v tej sili smo se obrnili do Boga in do Naše ljube Gospe presv. Serca, po „Danici“ jo v molitev priporočili; in kmalo se je toliko zboljšalo,

*) Prim. preizverstno knjižico: „Nicht nach Canossa!“ A. Franke, Regensburg, Pustet 1872.

da je smožna opravljati svoje dolžnosti. Čast Bogu!
Češenje Naši ljubi Gospej presv. Serca!
V Sostrem, 22. rožnika 1879.

M. D.

Prošnje.

Brata, že več mesecev bolna, ki jima zdravila nič ne pomagajo, se prav goreče priporočata v bratovsko molitev za zdravje. Zahvala se naznani. *) — Oseba, dosedaj bolna, zdaj ozdravela, prosi bratovske molitve za službo pri kacic keršanskih ljudéh.

Bratovske zadeve.

Nameni in priporočevanja pri sv. maši in sploh v molitvi za mesec mali serpan 1879.

I. Glavni nameni: Spreobrnjenje tistih, kateri so morebiti tudi v svetem letu terdovratni ostali.

II. Posebni nameni:

1. malega serpana. Ta mesec ima 31 dni; prvi je dolg 15 ur 38 min. Solnce izhaja ob 4 in 31 min., zahaja ob 7 in 49 min.

Latinci so ta mesec po Juliju Cezaru imenovali „julius“, julij. Nemci ga imenujejo tudi „mesec apostelnov“, ker perve dni se obhaja osmina ss. Petra in Pavla, 15. dan razdeljenje apostelnov, in 25. sv. ap. Jakop. — Pobožni darujejo celi mesec sv. Rešnji Kervi, ktere praznik je prvo nedeljo v mescu.

Sv. Teobald pušavnik l. 1066. Priporoč.: Vse nagle in nepričakovane nesreče (dobro vsak dan ponoviti). Mladina za gorečnost do sv. maše. Pogosto obiskovanje sv. Rešnjega Telesa o večerih, zlasti pri tacih, ki so v nevarnosti greha.

2. Obiskovanje M. D. pri sv. Elizabeti. Priporoč.: Klicanje Marije Device na pomoč v skušnjavah. Odprava slabih družinj. Spreobrnjenje naj večega grešnika v deželi.

3. Sv. Prokop mučenec l. 308. Priporoč.: Tisti, ki bodo ta dan v nevarnosti smertni greh storiti. Odprava divjaštva in ljubezen kerš. pohlevnosti. Zatrenje pijanštva, pobojev, nečistosti.

4. Sv. Ulrich (Urh) škof l. 937. Priporoč.: Nedolžni. Mašniški stan. Očetje in matere.

5. Sv. Nikostrat, muč., utopljen od trinoga Dioklecijana. Priporoč.: Skušani v veri ali v čednosti. Otroci. Šolska mladina za srečen izid šolskega leta.

6. Peta nedelja po Bink. Evang.: Jeza in smerjanje bližnjega. (Mat. 5.) Spomin preav. Jezusove Kervi. Priporoč.: Rešenje grešnikov, ki so spovedne sklepe prelomili. Zatrenje ponočevanja. Časništvo, da bi razširjalo keršansko omiko.

7. Sv. Bonifacij muč. Priporoč.: Dobra odgoja otrok. Naj veči grešnik vsake vasi na Slovenskem. — Umirajoči, ki so v naj veči nevarnosti pogubljenja.

Listek za raznoterosti.

Iz Ljubljane. V Rim — namerava zopet letošnje počitnice iti nekaj naših rojakov. Eden naših gospodov nam naznanja, da se hoče muditi več tednov v Rimu. To bodi povedano domačinom, ki so morebiti enacih misli. O taki priliki se dajo tudi kake naročila opraviti.

Cerkveno obiskovanje in birnanje mesca mal. serp. bode: 6. mal. serp. dopoldne v št. Jerneju; 7. dopold. v Kostanjevici; 8. dopold. pri Sv. Križu, — poplod. v

Cérkljah; 9. dopld. v Čatežu; 10. dopld. v Dolini; 11. dop. v Leskovici; 12. dop. v Boštanji; 13. dop. na Studencu, — popld. pri Sv. Duhu; 14. dop. na Raki, — popld. v Bučki; 15. dop. v Škocijanu.

Spominek r. očeta Aleša Jerala je po večem že delan pri ranjcega Tomana vdovi in sinu v Kravji dolini. Kdor ima priliko, naj bi šel pogledat lepo delo iz nabrezinskega marmorja, gotovo mu ne bo žal za stopinje. Moramo pa omeniti, da z napisi, ki zasnamnujejo značaj ranjcega in s drugimi potrebščinami vred bode stal blizo poldrugi sto gold. in ne mara še več, in da do zdaj sbranih 110 gld. 50 sld. je večina od duhovskih prijatlov. Imel je ranjki tudi med neduhovni veliko spoštovalcev, ter upamo, da se bodo še marsikteri teh spomnili preblazega očeta Aleša in pripomogli, da prav vreden spominek dobí. Naj bi toraj blagovolili se pospešiti, kateri imajo namenjeno še kaj darovati v obranjenje spomina preblazega ranjcega.

Napisi bodo kinčali vse štiri strani; na prednji strani n. pr. bodo zraven osebnosti, značaja itd., stale verstice:

Pasei mirno svoje si ovčice,
Kazal pot do čednosti, resnice;
Strasti si krotil v krotkosti,
Sam ne vedil, kaj je strast.
Kar preziral si v modrosti,
To povsod si našel: čast.

Podobno na družih stranéh.

Prijatlom. Predraga „Danica“! Prosim, naznani častitim prijatlom mojim žalostno novico, da 22. t. m. so mi moj preljudi oče, ki so čez 11 lét pri meni bivali in hišne zadeve marljivo vredovali, prevideni s ss. zakramenti v 78. letu svoje starosti umerli. Priporočam jih vaim znanim gospodom duhovnom v spomin pri daritvi sv. maše. Andrej Volc, župnik.

Sv. Križev pot za katoliške kristjane, kakor ga navadno v Rimu molijo. Namesto navadnega: „Usmili se nas“ itd. ima: „Hvaljeno in češeno bodi naj svetejši Serce Jezusovo v visokočastitem Zakramentu sv. Rešnjega Telesa.“ Odgovor: „Križani Gospod Jezus Kristus! usmili se nas, in pomagaj ubogim dušam v vicah.“ To kaže namen tega križevega pota. — Mala knjižica, osem listkov, s podobami Kristusovega terpljenja, ima škofijsko poterjenje, in stane cele 3 solde. Na prodaj je v poprežnji Klerovi bukvarni. Pripravna je ta knjižica pšebno za take, ki nimajo časa dolgo se muditi, pa vendar želé Zveličarjevo terpljenje po Križevem potu premišljavati, dušam v vicah pomagati itd. Močno je želeto, da bi verniki pričeli Križev pot bolj pogosto obiskovati; veliko bi se jih s tem greha obvarovalo, veliko se jih spokorilo. Otrociči, prosite očeta ali mater za 3 soldke, da si to knjižico kupite; potem pa le v cerkev po štacijonih!

Eine halbe Stunde vor dem heiligsten Sacrament je čisto majhna knjižica s 16 stranmi, ki stane samo 6 sld. pri Kleru, pa si zamoreš z njo veliko bogastva pridobiti, ako greš z njo večkrat sv. Rešnje Telo obiskat.

Lepa podoba sv. Očeta Leona XIII z dragim okvirom, 4 pedi visoka in 3½ pedi široka, se dobí za 10 gl. pri g. bukvarji M. Gerberji.

Ljudje molite, da nas Bog obvaruje hude ure! Že je po nekterih krajih bila toča. Na Moravskem okoli Ostrave je potolkla vse setve; naj stareji ljudje se ne spominjajo take toče.

Cerkveni red sv. Marije Magdalene so presvitli cesar dovolili vstanoviti na Hervaškem in Slavonskem.

Procesijo sv. R. Telesa v Zagrebu je vodil sam kardinal Mihalović; pričujoč je bil ban Mažuranić z višjimi

*) Odg.: Za take reči se nikoli nič ne plačuje. Vr.

in nižjimi vradniki, glave raznih učilnih vstavov, vojaštvo itd.

Teržaški magistrat je daroval 2000 gl. Italijanom, ki so poškodovani s povodnjimi in po ognjometu.

Kobilice, po 15 centimetrov dolge, so se prikazale v kraju Zagarolo blizu Rima. Ti merčesi združujejo setve in silijo v stanovanja. Na gornje Laško pa so bili undan prigermeli celi oblaki nekacih metuljev, ki so se posedali po zelenji. Poslednjič ne bo več nadloge, ki bi ne terla te „svobodne“ in „blažene“ Italije. Vendar naj hujši merčesi pa so framasoni, garibaldovci in druge terlice vere in pravice. Tako je svoje dni Bog nad Israelce, ko so bili od Boga odpadli, pošiljal premnogotere šibe.

Propaganda v Rimu je od kim. 1878 do m. travna 1879 poslala 100,000 frankov milošnje stradajočim v Indiji... Koliko pa neki tisti, ki so Cerkev in papeža oplenili? —

P. Ferrari, ki so ga lahonski samosilniki zoper vsako pravico pregnali iz jezuitarske zvezdarne v „Rimskem kolegiju“, čaka še izid pravde zoper samosilnike, da bi rešil saj kaj orodja iz uzete zvezdarne, potem se bo vstanovil v Vatikanu, kakor nekteri mislijo.

V Neapolu je 18. t. m. v 74. letu svojega življenja umrl kardinal Dominik Carafa. Bil je nadškof za Benevent in ob enem škerlatnik imenovan še od Gregorija XVI 22. mal. serp. 1844 in opravljal je premnoge visoke službe. (R. I. P.) Sedaj je še edini avstrijski kardinal Švarcenberg, ki je prejel purpur od papeža Gregorija pred 37 leti.

Framasoni so povsod enaki. V Rio-Janeiru na Brasilijskem je Saldanha Marinho z drugimi frajmavrarji v državni sbornici raskliceval ondotnega škofa za državo v drugi državi s oblastjo, uporno zoper vse postave. Macedo-Kosta, škof v Pari, ki je s pokojnim škofom iz Olinde nedavno bil že v ječi zarad vere, je v časniku „Apostolo“ v Rio-Janeiru razglasil moško

overženje framasonskih krivičenj in obrekovanj. Pervikrat so bili framasoni kmali sramotno obgospodarili in škofa sta bila rešena galeje; vidilo se bo, če se bodo ti ničvredni ljudje še v novo prederznili aposteljna ječiti in trinožiti.

Poslednje novice. Volitve kmetiških občin na spodnjem in gornjem Avstrijskem so pridobile dva nova konservativna sedeža, voljeni pa so konservativci ali s vsimi ali pa s preodvažno večino glasov. Sploh kmetiški stan očitno kaže, da z dosedanjo versko sovražljivostjo in zapravljivostjo ni bil, ni, in nikoli ne bo zadovoljen. — Cesarica Evgenija se bolje počuti. O kaki poslednji volji umorjenega princa Napoleona se dozda še nič ne vé. — Evropejske vlade so zdaj egiptovskemu namestnemu kralju nad glavó, ki ga silijo k odstopu in tudi še, da naj se odstranita od vlade njegova sinova Husejn in Hasan. Tudi Avstrijo vabijo, naj se zedini z Anglijo, Francijo in Prusijo zoper njega. Sultan pa boje ni zadovoljen s tem, da bi se namestni kralj vladi odpovedal, akoravno vsi ministri zunaj Osmana to hočejo.

Duhovske spremembe.

V Ljubljanski škofiji: Č. g. Ign. Ključevšek, duh. pom. na Jesenicah, je dobil duhovnijo Spodnji Log na Kočevskem.

Dobrotni darovi.

Za pogorelce v Notranji gorici Brezovške fare: Duhoven 10 gl. — G. bukvozev Mat. Gerber 3 gl. — G. T. Pirnat 1 gl.

Za sv. Očeta: Oseba v dober namen 1 gl. sr.

Za altar sv. Jožefa na Reki: Č. gsp. Jož. Resnik 1 gld.

Za sv. Detinstvo: Iz Gorice J. K. 6 gl.

Za dobre namene: G. L. V. 2 gl. 54 kr.

Vabilo k naročevanju na „Zgodnjo Danico“

za 2. polovico leta 1879.

Hvaljen bodi Jezus Kristus! V tem Imenu izrekuje „Danica“ serčno zahvalo vsem naročnikom in sodelavcem, in v tem Imenu priljudno vabi k daljnemu naročevanju in sodelu. Kdor koli ima občutek za više namene in potrebe, dandanes brez cerkvenega lista ne more lahko biti; komur pa se ta občutek pogreša, temu je cerkven časnik še toliko bolj potreben, da mu zopet posveti rešilna zvezda na višavi, ki mu je ugasnila. „Zgodnja Danica“ zraven sploh koristnih podukov iše, ako smemo tako reči, občinstvo zlasti tudi k „času primernemu djanskemu delu keršanstva“ spodbudovati — zlasti v stalnem oddelku „Cvet in sad zveste molitve“, kakor tudi s pogostimi spisi v prid dušam v vicah itd.

Naj tedaj družinski očetje in matere privošijo svojim družinam to tedensko berilo, gostilniki svojim gostom, društveni odborniki svojim čitateljem. Kaže, da se časi na bolje obračajo, milost sv. leta je mnoge rešila iz brezna, mnoge poterdila: Gospod naj ohrani, kar je sejal, mi vsi smo dolžni v ta namen delati, in tudi naš cerkveni list naj pri vernih Slovencih k temu po svojih malih zmožnostih pripomore.

„Zgodnja Danica“ stane:

Za pol leta po pošti 2 gld. 40 kr., — v tiskarni prejmana 2 gld.

„četert “ “ “ 1 gld. 30 kr., — “ “ “ 1 gld.

Ako kdo dá vmes med obrokom napis prenarediti, naj ob enem pošlje 15 kr. Naročnina se naj ložej pošilja po poštnih nakaznicah s napisom: „Naj prejme Založništvo Zgodnje Danice v Ljubljani (v tiskarni Blaznikovih naslednikov).“

V Ljubljani, 25. rožnika 1879.

Vredništvo in založništvo.